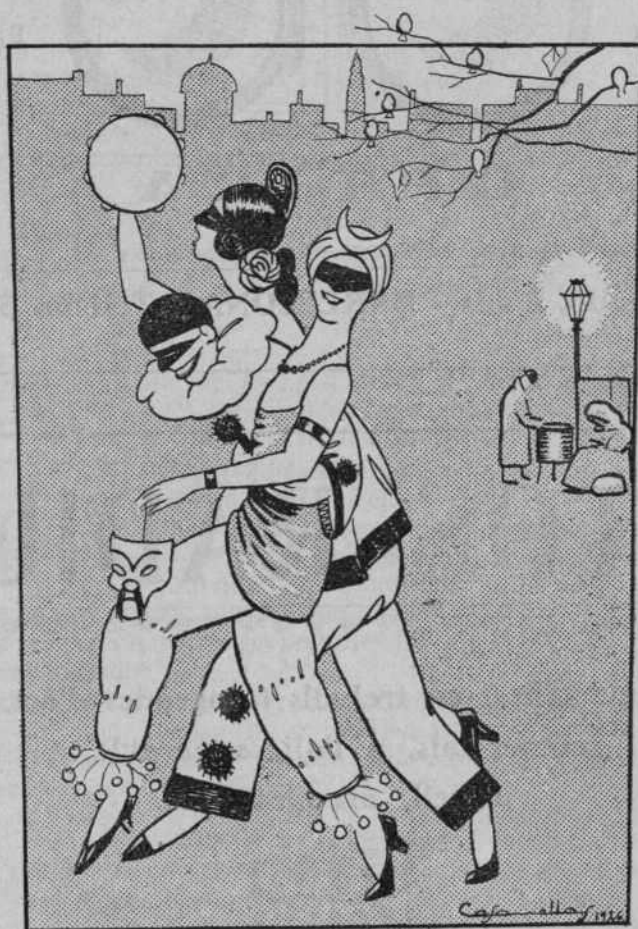

7 Febrer de 1926

Val: 30 cèntims

POBLE NOU

PERIÒDIC QUINZENAL

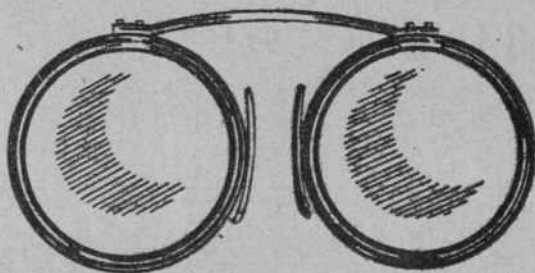

CARNESTOLTES

(Dibuix per JOSEP CASANELLES)

TURRÓ & VALLS

Joieria
Plateria
Rellotgeria

Orfebreria
Perfumeria
Bisuteria

OPTICA

Marian Aguiló, 8 bis - BARCELONA - Telèfon S. M. 506

FOTOS-RADIUM

Especialitat en treballs fotogràfics d'art,
comercials, a l'oli, aquarel·la,
pastell, arcograf, etc.

PASSEIG DEL TRIOMF, 9 i 11

BARCELONA

POBLE NOU

POBLE NOU

PERIÒDIC QUINZENAL

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:

CARRER DE MARIAN AGUILÓ, 124, BAIXOS - - BARCELONA (POBLE NOU)

SUBSCRIPCIÓ

Barcelona, trimestre 1:50 ptes.
Ibèria, un any. 7:50 "
Estranger, un any. 12: "

Número solt: 30 cèntims

S'admet col·laboració en vers i prosa.—Dels treballs publicats són responsables llurs autors.—No es retornaran els originals, es publiquin o no.—Anuncis segons tarifa

SURT EL PRIMER I TERCER DIUMENGE DE CADA MES

✂ DISCUTIR ✂

El mot discutir (del llatí *discutere*), segons el diccionari, un diccionari a l'atzar, vol dir: «Examinar assenyadament una qüestió i debatre'n el per i el contre». Perfectament d'acord.

Nosaltres recomanariem aquesta bella i exacta definició a totes les directives de totes les entitats poblenovines perquè tinguessin present d'inquirir-la, en una senzilla nota, al peu de les convocatòries de les «Reunions generals», segurs de l'eficàcia que aquestes paraules produïrien en l'esperit pejorativament combativol dels seus socis; millor dit, de tots aquells senyors que esperen àvidament una assemblea general per a fer traslluir les llurs qualitats (?) oratòries i tirar-se els plats pel cap amb qual-sevol altre espontani orador.

Si hom abans de parlar en públic es captingués de què parlar no vol dir pas xerrar, i discutir no vol dir pas baladrejar, veuríem com en les reunions generals imperaria la concisió contra la prolixitat, i la discussió assenyada i serena. És lamentable aguantar el xàfec de llaunes que plouen en les esmentades reunions; oi més els impropis i grolleries que vessen de les boques de tanta de gent que va pel món sense una mínima noció de bons modals i respecte. Quin benefici reporta a la societat la xarrameca inútil i la discussió mal entesa? Ni un. Al contrari, aquestes reunions «olla de cols» i res més, perjudiquen el seu prestigi i desdiuen de la seva espiritualitat. Evidentment, quan manca l'espiritualitat, que és com dir quan manca tot, tant-se-val ni parlar-ne; les entitats que van pel món sense aquesta condició primordialment essencial, fan més nosa que servei.

Si les directives no ometen aquesta definició del mot discutir que nosaltres les hi recomanem per llur interès, veuran que hi guanyen molt més del què a primera vista es puguin imaginar. Les reunions, a més de no pecar per interminables, seran un mitjà per examinar assenyadament (com tan bé expressa el diccionari) les qüestions que assenyalin les convocatòries, i estem convençuts que després ens donaran les gràcies.

De la Intel·ligència humana

LA intel·ligència de l'home, és, gosi-riem a dir, la seva màxima força i la seva màxima feblesa. Per mitjà de la intel·ligència, l'home es veu poderós. Pel mateix conducte es comprèn mesquí. Es per la intel·ligència que l'home devé extraordinàriament potent, perquè sap que sense ella no és res. Per aquesta mateixa intel·ligència, es diferencia dels altres animals, i perquè aquesta diferencia existeixi, usa la careta de la farsa en tots els seus costums, la qual el fa més baix i més ridícul que qualsevulla irracional.

L'home per ésser invencible contra tots els elements de la natura, en tindria prou posseint una intel·ligència perfecta. I per obtenir aquesta perfecció de l'intel·lecte, no caldria sinó que quan l'home fugís del món corpori, per espiritualitzar-se, tot entrant als sublims dominis de la intel·ligència, aquesta no fos desviada de camí per pertorbacions més o menys sorolloses, o per altres pensaments aliens en aquells instants a la qüestió que examina. Caldria que quan volgués fer discernir la intel·ligència, fos insensible a tota altra cosa que passés al seu entorn i que el seu cos fos anastessiat totalment i perdés per complert el sentit del tacte.

Dissortadament, no existeix cap home la intel·ligència del qual no sia obstruïda a cada moment per coses les més ínfimes. I si no, visitem, si us plau, la cambra de treball del campió de la intel·ligència. Veus'el ací, el cap entre les dues mans, els colzes damunt la taula, analitzant un agut problema social, la solució del qual es obscura i profunda. Una volta n'hagi tret les conseqüències lògiques, i proclami als quatre vents els resultats i la solució natural, esdevindrà una veritable revolució dins les convencionals lleis de la societat

humana. Es per això que el veieu tan recollit i concentrat en si mateix, conscient de la importància de la qüestió que examina. Veieu-lo, tot d'una, com s'il·lumina la seva faç tan serena i reposada fins ara.

Segurament ha resolt ja la qüestió, i tot el món trontollarà de resultes d'aquest instant. Aquest moment en el qual els seus ulls han brillat, passarà a la història universal i marcarà una era en el curs de la vida dels homes. Que tot el món canti, i els batalls de les campanes escampin arreu la joia de la troballa! No ens il·lusionem gaire, però; el colp que amb el palmell de la mà s'ha donat sota l'orella, ens fa veure que no ha estat pas la solució del problema ço que li ha fet trasmutar la cara. No ha estat pas la qüestió transcendental que la seva intel·ligència cerca resoldre, sinó un diminut i famolenc mosquit que l'ha picat. L'intel·lecte d'aquest savi, tan curosament ordenat i orientat en aquells instants en recerca d'una veritat, ha caigut dins la més gran anarquia de resultes d'una picada de mosquit. Aquest eminent home, aquest sapientíssim, venerat pels seus coterranis per la seva extraordinària clarividència, en el precís moment en que es trobava en el seu més alt grau de lucidesa, ha estat vençut per un irracional animallet, diminut, inconscient i quasi invisible.

Es inútil ja que vulgui tornar a introduir-se en la qüestió. El seu cap no tindrà la necessària claredat, i el seu pensament, de tant en tant, com suggestionat per una força invisible, s'apartarà necessàriament de la tasca que li ha estat encomanada, i anirà a trobar el causant d'aquell xic de cuïssor. Vulles que no, la voluntat d'aquell home restarà esclavitzada, i si el mosquit passa encara qualche volta arran d'orella

i burlescament li fa un zumzeig, el veureu com ben promte, neguitós, d'una revolada deixa la feina, i sistemàticament es declara vençut. L'animaló inofensiu i irracional, venç fàcilment l'home poderosíssim qui pensa.

I com aquest exemple, molts d'altres podríem donar-ne per demostració de la petitesa del més relativament perfecte que té l'home. La intel·ligència degudament analitzada, us portarà a un resultat desconcertant i paradoxal, puix d'un costat trobareu que a causa d'aquesta intel·ligència, que és indubtablement el què més s'apropa a la perfecció de tot çò que a l'home li ha estat donat per natura, l'home coneix la seva mesquinesa al costat de l'univers i de les altres coses creades, i medita i veu que la seva vida no és altra que la dels altres animals, i que aquesta vida es tan breu que no paga el tret de capficar-s'hi, i per això, doncs, no cerca altra cosa que la diversió—una diversió molt relativa, però. I veu, també, que per diferenciar-se dels irracionals, s'ha forjat un món de mentides i de fàstics, una tragi-comèdia eterna, de la qual ell és l'únic actor. I veu que desviant l'intel·lecte de camí, en lloc d'enfocar-lo a temes més profunds i més humans, l'immensa generalitat dels mortals el dirigeix a inventar coses frèvols, poca-soltes i estantisses. I és així que a cada moment sorgeixen noves modes estrofolàries; jocs d'esbarjo carrinclons, violents quiscuna volta; balls exòtics sense bruc ni suc; cantarelles ridícules.

Per altre cantó, però, veu la sublimitat de la intel·ligència. Es ella que li ha donat coneixement de çò que és la terra que trepitja, i del sol, fecund i pare de la terra; i sap que arribarà dia que tancarà les parpelles per no obrir-les mai més, i li esdevindrà una nit eterna sense somnis, però amb tota la placidesa del repós nocturn.

I ell es mira la mort fit a fit, sense temença, amb una serenor d'ànima tranquil·la, i ni tan sols pensa cercar-hi lluita, perquè sap la seva impotència enfront el fat tot-poderós. I aquest sentit d'impotència del qual l'home se sap posseïdor, el fa infinitament més fort que tot l'univers conjuntament i que la mort mateixa, puix l'home coneix que ell és un no-res al costat d'aquests, i l'univers i la mort ignoren completament el seu immens poder damunt de l'home.

NARCÍS MATES

A uns ulls

Ulls blaus refulgents, ulls blaus de martiri,
són flagell d'amor per l'esguard que us miri;
a vostres destells ningú resisteix
quan vostra llusor sos raigs espargeix.

Bé prou que el sabeu el domini vostre,
—ulls de serenor per martiri nostre.—
L'espill us ha dit que són vius i bells
sota la penombra d'aurífics cabells.

Teniu la blavor del cel que us rodeja,
el plàcid encís del mar que us oreja;
l'onada que es gronxa sense mai parar
és inquieta i blava com vostre mirar.

I com ella, immenses, les vostres mirades
corprenen i atreuen com suggestionades
les d'uns ulls que us miren quan no us
[els mireu,
que en silenci un besen quan prop d'ells
[passeu.

Ulls que sense enuig, sofrint per gust vostre,
esquivant l'esguard us miren el rostre,
volent i dolent-se de que no els sotjeu
quan sens sospitar-ho passant el mireu.

JOSEP FURRASOLA

INSTANTS

A dos quarts de cinc en punt?...

No vull esmentar determinadament cap entitat, però per tenir un guany ben immediat moltes famílies i tothom en general, em caldria que fos atès aquest «Instant».

Tots vosaltres, munió de «Presidents», «Vocals», «Caixers», «Secretaris», «Comissions», cal que sigueu més indulgents per l'esdevenidor; no seguiu més l'engany de dir que comenceu «a dos quarts de cinc» puix tothom ja sap que això no pot ésser, i que es comença quan es vol i s'acaba de vuit a dos quarts d'onze.

Què us hem fet nosaltres els que alguna vegada ens deixem caure a una sala de festes de les que vosaltres regiu, perquè tinguem de menjar-nos el sopar rescalfat?

Això no està bé! Jo us voldria veure d'espectador espontani, treient-vos la vostra respectable investidura de membre de Junta, a veure quin paper hi faríeu. Oh, sort malestruga! Qui no ha sofert alguna vegada una d'aquelles vetllades que s'organitzen de correuita, tan extenses i en-sopides?

Rapassem un programa: la pianista de cal llauener tocarà «El pájaro negro»; el noi del sastre tirarà versos; el cor de veus blanques, «La tendra ponzella»; el baríton que sempre s'ofereix gentilment; el discurs final del President, de remerciament a tots i a tothom... Prou! No puc més; qui diu vetllades diu arracades.

Quasi les mateixes molèsties passen amb les funcions del «Grup de Declamació» de la casa; us fan intermitjos fantàstics i després de tanta preparació, us surten amb un decorat desllorigat, el bigoti desbiaixat i l'apuntador que crida tant com en un miting. L'únic que té una mica de dignitat és un «bebé» que protesta plorant despiadadament fins que se l'emporten.

Qualsevol que hagi de combinar un programa per fer passar la tarda a un públic senzill i pacient, no se li presentaran gai-

res dificultats. Però en l'ordre del festeig cal comptar-hi:

1.er Una relació d'espai de temps que permeti fer tot el programa sense precipitacions.

2.^{on} Una meitat d'espectacle que no desentoni massa l'una cosa amb l'altra.

3.er Res de vetllades per gent que no tinguin una reconeguda solvència artística.

4.^{art} Que no s'anuncii a dos quarts de cinc en punt ni cap altra hora; que comenci quan tot estigui apariat i és termini a les vuit precises, ni un minut més.

XÉSPIR

Una llàgrima

Del cor als ulls i cara avall
has rodolat com perla viva,
dolça tristesa de cristall
que dins mon cor eres captiva.

Ets una engruna de mirall
d'aquella engúnia sensitiva
que m'ofegava cara avall
i has rodolat brillant, lasciva.

Damunt les mans esporuguida
m'has dit l'amor, joia sentida.
dolor que et fons sobre la pell.

Oh! si pogués—amiga meva—
dar-te aquest tros d'imatge teva
per perla viva d'un anell.

SALVADOR PERARNAU

(Del llibre aparegut recentment *Ritmes Sentimentals*).

Cafè de L'Aliança

CARRER WAD-RAS, BAIXOS

SANDWICHES - PASTES

RESSOPONS

LICORS - XACOLATES

R E T A L L E T S

En els balls de disfressa celebrats en diverses societats poblenovines, hi hem vist les següents màscares:

En Plantada, president del «C. D. Júpiter», de multimilionari nordamericà.

En Panyella, directiu del mateix Club, de venedor d'armilles de fantasia.

El primer equip de l'esmentat cercle esportiu, d'onze «pepes».

En Furró, ex-president de l'«Aliança», de Dictador destronat.

En Mani, ex-secretari de la dita entitat, de *justo castigo a su perversidad*.

El Dr. Torelló, de Ciceró, l'orador llati.

En Joan Duran, president de l'Ateneu, de tenora i flabiol.

En Ferrer, secretari de l'Ateneu, de gegant.

En Mateu, de l'«A. E. Júpiter», d'electro-magneto.

En Manyé, el divo, de gramola.

En Camil Riu, l'ex-president, de dues maneres: de *Flor de un dia* i d'*Enterrado en vida*.

Els senyors del *Nuevo Mundo* ens han donat la raó amb allò que els dèiem fa quinze dies; no ens han rectificat ni han protestat tan sols.

Estem contents de l'èxit dels nostres judicis.

Hem rebut una carta de l'empresari de l'Opera de París, demanant-nos dos cantants.

Traspassem l'encàrrec als herois del «Ki-ki-ri-ki», Sabartés i Mates.

Durant la famosa representació del «Ki-ki-ri-ki» a l'«Aliança», un ase, de nom *Brillante*, va negar-se a sortir en escena.

Amb tot i el nom, devia creure's que no hi faria un paper massa «brillant».

La incògnita del Campionat del Grup B, era el partit «Júpiter-Badalona». La parcialitat manifesta de l'àrbitre senyor Mariner, féu guanyar l'equip dels nostres veïns.

Era de preveure que tractant-se d'un Mariner el campionat anés a l'aigua!

Sabiem que l'anagrama de Furró dóna: *Furor*.

Però també sabiem que les *Flors* punxen de valent.

Sinvergüenza, villano, cobarde, cínico, degenerado...

Aquest escollit llenguatge no és tret de cap partit de fútbol entre el «Barça» i l'«Espanyol». Aquest brillant parlar pot trobar-se en el llibre d'actes de la societat l'«Aliança».

Proposem la confecció d'un vocabulari de mots polits.

En Mariner va protegir als del «Badalona» i amb això no s'hi val; nosaltres també ho som de gent de mar.

Però al fi hem esbrinat el misteri: com que és tan sec, el varen estovar... i així ens ho paga.

No és pot tenir bon cor!

Les flagelladores ventades d'aquests dies, han inutilitzat les bombetes elèctriques que il·luminaven tètricament les nostres vies. Hom no ha pensat en reparar els danys que els «elements» han ocasionat al Poble Nou.

Què fan, doncs, els altres «elements», els de les «U. d. P. i. I. d. C. d. D. X.» i «F. d. P. C. i. I. d. P. N.»?

Tal com ja vàrem dir, En Joan Parés ha adquirit ja la «Granja del Triomf», d'enfront L'«Aliança».

Per tal de posar l'establiment a gran altura, ha deixat totes les seves aficions. Ara ja no construirà aparells de radio, ni interpretarà música en cap instrument dels coneguts ni dels que han de sortir (perquè tots els coneix), ni cantarà operetes que com tothom sap, era la seva gran il·lusió. Tota la seva passió serà, ara, la Granja.

D'una cosa, però, no es pot substreure's; de tal·larejar tangos. I ja l'estem veient, vestit de cambrer, servir amb una diligència i activitat insospitades, a l'oïr la veu del client amb la tonada del famós tango *La copa del olvido*:

Mozo, traiga otra copa...

No sempre la culpa és nostra

Pòstum homenatge a A.-M. R. A.

I

ERA quan en mi esclatava la guerra de la vida amb tota la seva esplendorositat de belles gales, de rosats i cristallins anhels, de furients romanticismes i plàcides passions.

Era en aquell temps incomparable que tot comença a viure per a nosaltres, que tot és joia dins els nostres cors, jovenívolument inexperts...

Doncs bé; per aquells temps venturosos, en un d'aquells jorns que mai no s'esborren, vaig conèixer-la amb tota la passional exuberància que pot tenir una dona als disset anys.

Vaig descobrir-la dessota un claustre, amb la mateixa emoció que hauria descobert una imatge toscana...

Era en l'hora formosa de la tarda morent. La nit era tan sols un pressagi, però el dia ja quasibé era un record...

Em va saber greu haver-la trobada. Déu meu! Tan famolenc que està el meu cor d'una passió que m'anorrei, i em va saber greu!... Però, no obstant, me la mirava àvidament, com si amb l'esguard la podés devorar, podés satisfer els desitjos de besar una dona fins a l'Eternitat...

I ella, inconscient de la tempesta que estava produint, avançava lentament des-sota les voltes d'aquell claustre gòtic, que me la va fer semblar sobrenatural.

Era alta i primeta i demacrada com lady Madelina, d'Edgar Poe. Portava un vestidet lleuger, com una túnica que la feia divina com una imatge. Unes sabatetes blanques cloïen sos peus i, per fi, una aurèola de virginitat la circumdava tota ella, com si en cada esguard, en cada gest, en cada passa, deixés dins el cor que l'observava, un no sé què d'amor i de passió...

Jo la seguia amb la vista, amb el cor, amb l'ànima, amb tot ço espiritual que posseeixo, amb totes mes potències invisibles, que són les úniques que, en la humanitat, són veritables... i, en canvi, mos passos no s'encaminaven darrera d'ella,

perquè sentia una força superior a mi mateix que m'obligava a restar...

Jo prou volia arrencar-me d'allí, però em fou impossible...

No tothom pot comprendre el sentit de *no poder* anar allà on voldríem, però si deixen penetrar una passió dins el cor i, amb ella, s'assadoïen l'ànima de romanticisme, allavors veuran que, quan l'ànima parla, el cos no existeix. Que quan l'immaterial ens domina, la carn, matèria pútrida i fastigosa, no hi és...

Així estava jo, quan aquella aparició, aquella noia que somreia amb una gelor com de marbre, s'aturà dessota una ogiva i, amb el cos un xic estintolat en una columna, es posà a llegir.

Això em somogué tot l'esperit. Un tèrbol raig de claror arribava fins a ella i s'escampava per damunt de sos parpres que tenien l'exuberància d'un polsim d'or, tènue i passatger com el mateix raig de llum.

Bé; no vaig poder més. Amb un esforç violent vaig arrencar-me del meu observatori, vaig atancar-me de puntetes, sens fer remor de cap classe. Es a dir: caminant com un espectre. D'aquesta faisó, vaig arribar davant d'ella, i m'hi quedí aturat, sens descloure els llavis.

Ella, que probablement havia *sentit* la meua presència, alçà son rostre de *bibelot* i, amb aquells ulls blaus, aquell esguard que mai, mai més no s'esborrarà de mí, em mirà.

Jo hauria volgut fondre'm. Ni tan sols un salut de cortesia vaig tenir per a ella. Quasibé plorava. El lleu rallent del cel, nítidament obscur i serè, m'impressionà i em deixà mig enervat...

Al veure'm d'aquella faisó, amb el cor i l'esguard parlant, però palplantat, immòbil, com hipnotitzat, pensà... no sé què podia pensar, però abaixà son rostre formosíssim i quedà abstreta...

Jo sofria inexplicablement. *Sabia* que ella esperava de mos llavis unes paraules que ens traguessin d'aquella abstracció

impossible d'aguantar més, i vaig abandonar-me al que podés succeir.

Vaig parlar-li tartamudejant, i, sense cap preliminar, sense cap polèmica romàntica, vaig dir-li... que l'estimava, que, amb tota la meua irreflexió, el meu cor passional, havia vibrat per ella. Vivament alçà l'esguard per a deixar-lo caure seguidament i vaig veure com una immensa esgarripança recorria son cos modul·lat com una gerreta.

Jò esperava una paraula de sos llavis sangonosos, un gest de ses mans ivorines, un esguard de sos ulls, bellíssimament nostàlgics...

Però, en lloc d'això, es posà dreta, i seguí caminant, fugint de mi... destroçant el meu cor, com si no destrocés res... i sortí del claustre... i es perdé entre els camps...

...I no he tingut el conçol amarg de veure-la més!!!...

Només de temps en temps, en una d'aquelles crisis meves, que em tornen mig boig i neurastènic, sento, a l'enfrontar-me amb la natura, un bla xiuxiueig que deriva en mística melodia fantasiosa, i em sembla que en mes oïdes hi sona el ritme acompassat del seu caminar elegant i plàsticament senzill... l'alè narcotitzador d'ella que em fibla el rostre i m'omple l'ànima; la massa de sos cabells lliurada al vent i, entremig d'ells, com dues flames de l'ànima, de l'esperit invisible i invulnerable, ses dues òrbites, plenes de vida... Tot això, barrejat en mon cervell satànic, i teniu un horrorós poema simfònic que vibra constantment en la meua ànima mòrbida...

Això trobo escrit en una de les quartelles que integren les meves memòries, els passos meus per aquesta vida que no sembla possible que tinguem de deixar...

LLUÍS JORDÀ

(Continuarà)

Aquest número de POBLE NOU ha estat passat, prèviament, per la censura.

—Diu que aquests últims temporals solament han fet desastres.

—De sastres? Llàstima que no t'hi hagi trobat, que potser t'haurien regalat un trajo.

(Dibuix per DONZELL)

Ràpida

Mirant els «Tres Tombs»

Fa una rialla el Sol a mig mati
besat per l'aire inquiet que llagimeja.
La ruta dels «Tres Tombs» m'ha fet sortir
quan pels carrers la multitud rumbeja
mirant una bandera que flameja.
Elogis, crits i fressa d'instruments
i un trist moment de pausa continguda
quan passa, commovent els sentiments,
l'enterro d'una noia coneguda.
Sospir i humor, contrast d'un sol pregon
és pluja i Sol que el temps d'un bes

[manyaga,
la bandera i la creu dos símbols són
que en una mateixa hora activa o vaga
fan els «Tres Tombs» llençant esglais
[pel món.

ESTEVE PRUNÉS

Fem bé a la humanitat

A la gentil damisel·la Pilar Sas Bosch

Oh, divina providència! Per què m'has transportat en aquest món, si a l'ensem que m'has dotat d'una vida tan malhaurada has fet que la meua insignificant existència fos una currua interminable rublerta de les més sentides frisors i misèries? Per què, doncs, tinc de sofrir tant, si el meu únic anhel és sols la mort? Doneu-me-la, doneu-me-la, si, que el meu cor vessant de dolor us la demana a cada instant, abans que arribi a realitzar-se el què els meus ulls temen veure!

—I darrera d'aquesta sentida exclamació, fou el silenci el qui tornà a regnar de nou dins la desolada cambra, interromput a voltes pel feixuc respirar d'un cos malalt; era el cos d'una mare! I era potser aquesta mare, qui tan condolguement es planyia? Oh, no, no; era més, era un infant el qui aprofitant un moment de repòs del ser per ell tan volgut, s'havia deixat emportar pel més profund desconsol.

Pobres, pobres els nins aquells que, comprensivols, entreveieu el què més tard pot ésser per vosaltres la dissort més punyent, la dissort que sens dubte ha de perdurar eternament esculpida en el més íntim de l'ànima, i la que sense llei moral ni material ha de gaudir més plàcidament de la mort de vostres més sagrades il·lusions!

Caldrà que transcrigui en aquestes ratlles per què tan aclaparadament s'havia colpit aquell infant? Jo crec que no, puix qui més qui menys, ja sobradament s'haurà adonat del deplorable de la seva humil situació. Però, encara que així sigui, no per això tinc de deixar de fer remembran-

ça i divagar noblement sobre el qui per únic nom sols pot ostentar el d'Orfe.

De tot això dit han passat ja dos anys, i durant els transcurso d'aquests temps tot ha canviat i no ha estat pas per mediació dels dies, no; què haurien fet ells d'aquelles dues abnegades ànimes sense la sobtada aparició d'un altre ser rublert de la més sana noblesa espiritual, qui es digué entre si:—Fem bé a la humanitat.

I el què abans era una mística cambra, bressol d'innades melangies, avui s'ha transformat amb una humil però confortable cel·la d'estudi, en la qual cada jorn de bon matí, quan els ocells inicien la melodia del seu refilar, s'hi exhalen molt devotament les més majestuoses notes d'un violí, i dic les més majestuoses notes per què, si són mancades d'aquella pulcritud que elles mereixen, en canvi són arrencades del fons d'un cor, que encara les fa més belles.

I, en quant al què afecta a la persona d'aquella santa bona mare (perquè de santes mereixen ésser qualificades totes les mares), poca cosa em resta dir, puix Déu l'ha premiada amb una salut immillorable, la qual ben merescuda té en recompensa de tan greus esdeveniments.

Benhaurat sia mil voltes el que pot vanagloriar-se de posseir una ànima d'una puresa tan excelsa com aquella que va dir-se entre si:—Fem bé a la humanitat!—

CLAUDI SUMALLA

Anunciants: Anuncieu els vostres articles a l'únic periòdic que surt en aquesta barriada nostra.

ESPORT I TEATRE

C. D. Júpiter-F. C. Badalona

L'Aliança

TOTA la il·lusió dels nombrosos «amateurs» del fútbol poblenoví, degué restar decebuda després o durant l'encontre entre els equips dels «C. D. Júpiter» i «F. C. Badalona», si més no, veieren o veuen encara trontollar el títol de campió i decantar-se a favor dels jugadors costenyens els quals depassen al «Júpiter» d'un punt.

Coses de l'atzar? Mala actuació d'una tarda? De tot una mica, si bé nosaltres creiem que el principal factor que alterà l'ordre de l'encontre fou l'àrbitre. El senyor *Mariné*, recordant-se del seu cognom i del lloc de procedència del «F. C. Badalona» no és estrany sentís simpatia pels jugadors d'aquest club, però tampoc hauria calgut s'oblidés que els d'ací tenim la mar a quatre passes.

D'avui en endavant és necessari que els braus i ardits equípners del nostre club degà no es desanimin per una petita relliscada soferta en el camí que mena a la Victòria definitiva; cal, més que mai lluitar noblement i simplement no volguer relliscar cap més vegada.

Partits de Campionat

Al «C. D. Júpiter» li manquen celebrar els tres últims partits de campionat amb els següents clubs: «Lleida F. C.», «C. E. de Manresa» i «Il·luro de Mataró», respectivament els dies 7, 14 i 21 dels corrents i en el llur camp de joc.

El «F. C. Poble Nou» aquesta tarda jugarà un partit de campionat a Granollers, amb el club d'aquella localitat. Que la sort l'acompanyi.

JOB

LA nit del 27 de Gener passat, tingué lloc a la societat l'Aliança la funció anunciada dedicada a la Societat de Carreters de Sant Antoni Abat «La Nova».

Com ja vàrem dir, la representació anava a càrrec d'elements novells que mai no havien retut culte personal a Talia; per això no són d'estranyar els grossos desencerts i la molt deficient interpretació de les obres. Al contrari, al costat dels blasmes que mereixen els neòfits actors, cal tenir en compte la gran dosi de voluntat que aquests esmerçaren per a reeixir el millor possible, la qual cosa els fa creditors de la indulgència del nombrós públic que acudí a admirar-los.

Les dues obres líriques representades al començ, *La banda de trompetas* i *La reina mora*, assoliren una molt discreta interpretació, destacant-se En Figueres amb el rol de *Cara Bonita*. Són molt de doldre les grans deficiències de pronunciació, la qual cosa acusava que els actors eren tan castellans... com un xino. Hi hagué un actor que deixà anar un «mantira!» en lloc de *¡mentira!* que féu feredat i que féu riure fins la fusta de les butaques. Així com l'Estat castiga amb tota la raó al qui es burla de la llengua espanyola, creiem que s'hauria de legislar així mateix aquests atemptats—conscients o inconscients—a l'accent, a l'harmonia i a la bellesa de la llengua cervantesca. L'error primordial, com es veu, consisteix en la manca de gust i de sentit en escollir les obres.

L'opereta «Ki-ki-ri-ki» va sortir com Déu va volguer. Creiem que això ja ho va dir un actor—el simpàtic Sabartés—amb aquells mots de l'obra: «Nostre Senyor fa tot el què Déu vol».

El paper de «Princesa», interpretat per la senyora Ducar fou el més ben reeixit. La senyora Cases amb el seu paper de «Pepa», ho féu senzillament com això: com una «pepa»! Bé, en el seu paper de «Princep» En Prades. No tan bé En Mates fent de «Peus de Pinya», però bastant discret. En Belmonte dolent, dolent... com una mala tarda del *Gallo*. En Sabartés, en «Sistacs», se sabé defensar Déu-n'hidoret. El paper d'«Emperador», moments bons i altres moments molt dolents; un actor còmic, abans que tot, ha de saber-se millor que ningú el paper i no ha de confondre la comicitat amb la pallassada ni amb la xavacaneria.

Els cors de dones així, així. Els cors d'homes—entre els quals veiérem En Tarrés, En Peraire, En Carnicer, En Gimeno i altres que sentim no recordar,—passadors.

El tenor Pau Manyé cantà dues peces que li valgueren molts aplaudiments, malgrat trobar-se no pas gaire bé del coll.

En resum; fou una vetllada que tingué estones encertades i d'altres no tant, però divertida sempre, que al cap-de-vall era això el que el públic demanava.

Ah! La Direcció no es va veure enlloc. Això ens ha fet pensar amb la necessitat que els que s'erigeixen en Directors tenen d'anar a escola. Una escola de professionals, si res més no una escola de pàrvuls actors-directors.

TAGORE

Poblenoví: Faràs una bona obra al Poble Nou i als teus interessos, si ràpidament et subscrius en aquest periòdic.

RIMS DE L'HORA

Visió de Carnaval

I

Riu Momus, satisfet del gran bullici que la folia de l'ambient li ha dut, tot fent dansar parelles amb desfici, que incansables palesen joventut.

Ardides i xisclant van movent fressa al compàs del fox-trot d'estrident so. Les noies, fent escut de la disfressa, s'hi llencen sense treves, sense por.

I en el dansar, s'hi veu una princesa; té sota l'antifaç la galta encesa pel bell parlar del gràcil ballador —que Momus traïdorament destria.— I, un bes—flor d'una verge que somnia— li prendrà el Cupidell de la il·lusió.

II

El cos lassat per dansa colpidora, sens ritme en el seu pas, ni el riure clar; ulls febreros del retirà a deshora, rogallosa la veu de tant cridar.

Sols el seu pensament, que mai reposa, li dansa fantasiós, al recordar dintre sa pensa,—papallona closa— del ballador, seguint el bell parlar.

Recorda, somrient desenganyada, les paraules d'amor i juraments... Mes, ara, que el bullici l'ha deixada i han assolit la calma aquells moments, amb lleu remordiment de la besada, jugarà amb el follet dels pensaments.

EL BIS-COMpte ARNAU

CARNET DE NOVES

El dia 7 del proper mes de Març sortirà aquest periòdic contenint un reportatge parlant de la nova «Biblioteca Popular Catalana» de l'«A. E. Júpiter», coincidint amb la inauguració del servei circular de la mateixa.

TINTORERIA D'A. SASTRE

Dols en dotze hores-Especialitat en els encàrrecs
Passeig del Triomf, 58

L'expectant reunió general de la societat «L'Aliança» va celebrar-se, com ja teniem dit, el matí del passat diumenge dia 31 de Gener.

La Junta Directiva, presidida pel senyor Ferró, fou obligada a presentar la dimissió, la qual fou acollida amb l'aplaudiment de l'assemblea.

L'afer de la «Caixa d'Estalvis» tan debatut i tan apassionant, fou la causa de l'obligada i digna sortida de la Junta.

La veritat resplandi nua i la Justícia triomfà.

El fall pronunciat per l'assemblea, palesa que dintre l'Entitat encara hi ha dignitat i consciència. Visca, doncs, l'«Aliança»!

TRANSPORTS - ACARREIGS

Servei ràpid de repartiment :: Miquel Clivellé
Carrer Lope de Vega (enfront al camp del Club
Deportiu Júpiter) Telèfon S. M. 446

El nou Consell Directiu del «Foment» de la Barceloneta, en la reunió general ordinària que tingué lloc el dia 9 de l'escolat Gener, quedà elegit de la següent manera: President, Ramon Valls; Vis-President, Joan Riera; Secretari, Carles Torres; Vis-Secretari, Joaquim Castell, Cai-xer, Mateu Pasqual, Comptable, Lluís Casanoves; Bibliotecari, Miquel Pinell, i els senyors Antoni Llovet, Rafel Figueres, Josep Pujades i Antoni Lloveres pels càrrecs de primer, segon, tercer i quart vocals.

Els desitgem força encert en llur actuació.

MAQUINA D'ESCRIURE PER VENDRE (Underwood)

Raó: Marian Aguiló, 124, baixos

Es amb una vertadera joia, així mateix que tots els poblenovins, que veiem aixecar-se l'un rera l'altre, bells edificis que embelleixen la nos-

tra barriada. Esmentem la casa moderníssima de la Rambla, entre Pujades i Pallars, les del carrer Pujades, i les que llinden amb el terreny de joc del «C. D. Júpiter».

Jove català portaria correspondència casa comercial del Poble Nou, de 6 a 8 del vespre
Escriure POBLE NOU, n.º 1467

El dia 2 d'aquest mes, diada de la Candelera, el «Trio Bernet» donà una audició de música selecte al local de l'«A. E. Júpiter».

El doctor J. Riera i Puntí aprofitant aquesta escaient avinentesa, parlà, com ens té habituats, de la «Biblioteca Popular Catalana» i dels avantatges que aquesta reporta i reportarà a la cultura del Poble Nou.

Desitjariem que aquestes festes íntimes i espirituals se succeïssin amb una mica més d'insistència

Petites comptabilitats :: Còpies a màquina
Marian Aguiló, 65, 4.ª, 2.ª

El bon amic nostre, subscriptor i col·laborador d'aquesta Revista, Jordi Roig, sortí el dia 2 d'aquest mes cap a Chicago, on s'encarregarà de la direcció de l'important establiment «Braun i Blu», especialitzat en la fabricació de majòliques.

DOLORS LLOBET GODÓ :: MERCERIA
Gèneros d'última novetat :: Wad-Ras, 236

Ací ens plau recordar que en l'esmentada secció del mateix diari també aparegué temps enrera el retrat del nostre amic, el gran artista poblenoví Ricard Vives.

Rebin ambdós la felicitació més fèrvida de la Redacció d'aquest periòdic.

RAMON VALLS :: Escuder, 17, 2.º Barcelona
Tinta Adler (alemanya) :: Representant exclusiu

El diari *La Noche*, del dia 18 del passat Gener, en la seva quotidiana secció frontal, publica el retrat del patrici poblenoví senyor Joan Serra Sulé, acompanyat d'una breu biografia on es posen de relleu les activitats d'aquest home, al qual el Poble Nou deu tantes millores urbanes degudes a la seva actuació dintre la «Unió de Propietaris i Industrials i del Comerç del Districte X», de la qual és president honorari.

Segueixen avant les obres del nou edifici propietat del «Centre Moral».

RITMES SENTIMENTALS

Poesies de Salvador Perarnau

De venda a tots els quioscos.—2 ptes. volum

Ha quedat enllestida la catalogació de les obres de la Biblioteca de «L'Aliança» i han estat exposades les corresponents llistes en lloc visible per facilitar la demanda de llibres.

Hores de 2 a 8 de la tarda.

XAMPANY LINCOLN

Caves en Sant Sadurní de Noya

El nou Consell elegit per a regir l'«Ateneu Democràtic Regionalista», és el següent:

President, Joan Duràn; Vice-president primer, Josep Rovira; Vice-president segon, Francesc Rillo; Secretari, Joan Ferrer Pal; Vice-secretari, Salvador Soler; Bibliotecari, Joan Roura; Tresorer, Joan Camps; Comptador, Lluís Cura; Vocals, Joan Font, Joaquim Baliarda i Enric Arbat.

El conegut jove de nostra barriada En Jaume Julián Gallén, ha traspasat la seva ànima a Deu, (Q. E. P. R.) quan tot li somreia en aquesta vida.

Adrecem a tota la seva família, amb tant trist motiu, tota l'expressió del nostre condol.

CARTELL POBLENÓVÍ D'ACTES I FESTES

Societat L'«Aliança»

Dissabte, dia 6.—Nit, ball de disfresses.

Diumenge, dia 7.—Tarda i nit, cinema.

Dissabte, dia 13.—Nit, ball de disfresses.

Diumenge, dia 14.—Tarda i nit, cinema.

Ateneu Democràtic Regionalista

Diumenge, dia 7.—Tarda, Ball per la Penya «Sternhut».

Diumenge, dia 14.—Tarda, tradicional ball Infantil de Carnestoltes.

Diumenge, dia 21.—Tarda, ball per la Penya «Sternhut».

Cooperativa «Pau i Justícia»

Dissabte, dia 6.—Nit, ball de disfresses.

Diumenge, dia 7.—Nit, ball per el Quintet «Xim Xim».

Dissabte, dia 13.—Nit, ball de disfresses.

Diumenge, dia 14.—Nit, ball per el Quintet «Kritss Jazz».

Dissabte, dia 20.—Nit, últim ball de disfresses.

Diumenge, dia 21.—Nit, ball per el Quintet «Argentina».

Agrupació Excursionista Júpiter

Diumenge, dia 7.—Matí, excursió familiar a Horta per Sant Genís, Vista Rica, Sant Medí i Sant Cugat.

Diumenge, dia 14.—Matí, excursió a Sant Llorenç del Munt, per Terrassa, La Mata, Montcau, Cova Cimanya, La Mola i Terrassa.

Dimecres, dia 17.—Tarda, forada tradicional a Horta.

Diumenge, dia 21.—Excursió Infantil al Montseny, remuntant-se al cim del moixó i Tagamanent.

Centre Moral

Diumenge, dia 7.—Tarda, conferència sobre el «Temple de la Sagrada Família» a càrrec del senyor Joan Martí Mantlleu.

Diumenge, dia 14.—Matí, a les deu. Visita colectiva al «Temple de la Sagrada Família».—Tarda, sardanes cobla «Emporium».

COMPRESSORS D'AIRE

BOMBES DE BUIT Sistema «Planche» patentat
Grans rendiments - Grans pressions - Preus interessants

FILL d'E. BRUGUERA

CARRER RIERETA, 28

TELÈFON A 3772

Gran Empresa de Pompes Fúnebres

LA SOLEDAD

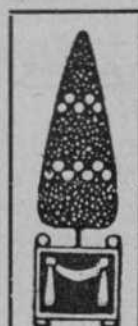
Torrents i C.^a, Sta L.^{da}

SERVEI PERMANENT

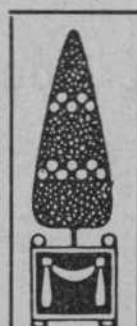
Central: Salmeron, 46 - Telèfon G. 454

Tallers i Garatge: Consell de Cent, 450-Telèfon S. P. 2117

SUCURSALS:

Passeig Triomf, 17	-	Telèfon S. M. 823
Pere IV, 282	-	› S. M. 637
Hospital, 97	-	› A. 5256
Vifred, 4	-	› A. 3420
Travessera, 133	-	› G. 454
Urgell, 78	-	› A. 4930
Torres, 5	-	Gràcia

Trasllats de restos a províncies i a l'estranger
Embalsamaments :-: :-: Arques de gran luxe

BODEGUES

Salvador Moya

== S. A. ==

Avinguda Icària, núms. 177 i 179

BARCELONA

Criadors de Vins de totes menes

ESPECIALITATS:

Vermouth Moya / Vi Quinat

Ranci per a malalts i convalescents

Espumosos